

съмъ се хвърлилъ, побѣгналъ и не се спиралъ никакъ до бахчата, защото знаялъ закона на турцитѣ, че, който прѣскочи кале, се обѣсва. И наистина, могло би това да стане съ мене, ако билъ ме видѣлъ нѣкой турчинъ, но за добра честь, никой ме не видѣлъ. Позаболе ме малко главата и гърба, но нищо: поотърсихъ се и на часа ми мина. Нѣмаше сега отъ кждѣ да излѣза, защото, както всѣкой знае, дварищата на крѣпоститѣ сж тѣй здравни и гладки, като че сж лени, и нѣма кждѣ да се закачимъ. Тръгнахъ изъ хендека да търся нѣкое по угодно мѣсто за да излѣза. Благодарение, че отъ Руситѣ, на южната страна, отъ кждѣ е. Калипетрово бѣше хвърлена крѣпоста на двѣ мѣста съ хлъмъ (подкопъ) и не бѣше още поправено, а заградено съ плѣтъ. Прѣзъ този плѣтъ азъ лесно излѣзохъ и отидохъ на градината. Като приближавахъ до градината, всички се обръщаха и надигаха да видятъ дали съмъ азъ. Йорго очуденъ ме попита не ме ли е видѣлъ нѣкой турчинъ и калне се защо ми е рекалъ да скоча. Азъ му казахъ, че, ако знаехъ какъвъ е закона на турцитѣ, не би се рѣшилъ да скоча.

Слѣдъ свършване градината и тази година, пакъ се върнахме у Лѣсковецъ. Стриkitѣ ми се готвѣха и за другата година да ме прашатъ на бахча, но моето намерение бѣше съвсѣмъ друго. Година бѣхъ бакалинъ и двѣ бахчованинъ, но желанието ми за наука не огаснѣ. Постоянно желяехъ за науки, отколкото за пари. Въ това врѣме на скоро бѣше дошълъ отъ Русия и бѣше се условилъ за учителъ въ родния си градъ Елена Иванъ Момчиловъ. На пролѣтъта отидохъ при него да се уча — 1845 г. Той прѣподаваше по редовно, отколкото Христакевитѣ ученици, учили се въ Свищовъ: Маколъ Стателовъ и Енчо Узунъ. Учехъ тамъ една година граматика и География, но не можахъ още да съченявамъ. На Втората година — 1846 дойдоха отъ Свищовъ ученицитѣ: Иванъ Календжиевъ и Драганъ Цанковъ. Съ тѣхъ не можахме, както да се погодимъ, така и миролюбиво да живѣемъ и оставихъ и отидохъ въ Татаръ Пазарджикъ. — 1846 Тамъ бѣше учителъ пакъ Еленчанинъ съучедикъ на Момчилова, Никифоръ попъ Костадиновъ. Прѣстояхъ една година и ми бѣши добрѣ, но, като безъ родители и нѣмаше кой да настоява да ми праща пари, оставихъ и отъ тамъ и отидохъ въ Свищовъ — 1847 при учителя Димитръ Михайловски, който сжщата година бѣ дошелъ отъ Русия — тоже семинаристъ. При него учехъ малко Логика и Риторика, Тогази единъ мой сродникъ (лелинъ синъ) и съученикъ отиде въ Русия да се учи, както възбуди и у мене желанието сжщото. Баща му Цани Каменджиевъ, мой свако, човѣкъ лукавъ и самолюбецъ като не бѣше въ